

Af
Kai Kjær-Hansen

3. søndag i advent

Tvivl og tro

Mattæus, 11. kap. 2 til 10. Da Johannes i fængselet hørte om Kristi gerninger, sendte han bud med sine disciple og spurgte ham: »Er du den, som kommer, eller skal vi vente en anden?« Jesus svarede dem: »Gå hen og fortæl Johannes, hvad I hører og ser: Blinde ser og lamme går, spedalske bliver

rene og døve hører, døde står op, og evangeliet forkyndes for fattige. Og salig er den, der ikke forarges på mig«. Da de var gået, Begyndte Jesus at tale til folkeskarerne om Johannes: »Hvad gik I ud i ørkenen? for at se? Et siv, der svajer for vinden? Nej, hvad gik I ud for at se? Et menneske i

fornemme klæder? Se, de, der bærer fornemme klæder, findes i kongeslottene. Nej, hvad gik I ud for at se? En profet? Ja, jeg siger jer, også mere end en profet. Det er om ham, der står skrevet: Se, jeg sender min engel foran dig, han skal bane din vej for dig«.

Det er vist ikke så almindeligt, at Guds engle tvivler og kommer i anfægtelse. Men her op til jul møder vi en sådan »engel«, nemlig Johannes Døber, sendt af Gud for at bane vej for Jesus.

Som Guds engel eller sendebud fik han at vide af Jesus, at det blomstrede i troens rosegård. Dette budskab nåede frem til ham via nogle andre sendebud. Hvordan Johannes Døber reagerede på budskabet, gives der ikke svar på. Et par kapitler senere i evangeliet lægger denne »engel« sit hoved på blokken i fængslet i Makærus ved Dødehavet. Og ikke nok med det: Det placeres på et fad, så Herodias' datter kan bringe dette englehoved til sin mor - hende, som sammen med andre var blevet ramt af Johannes' domsforkyndelse.

Først havde han stået og peget på Jesus, Jesus var opfyldelsen af løftet om, at »den kommende« skulle komme. Senere tiders kunstnere har givet Døberen en overnaturlig stor pegefingert. Det er ment positivt. Det er nemlig kristeligt rigtigt at pege på Jesus. I hans samtid var der imidlertid også nogle, der opfattede fingeren som en løftet pegefingert. Helt forkert var denne opfattelse nu heller ikke, Johannes Døbers forkyndelse indeholdt både dom og håb. Håbet var knyttet til ham, der skulle komme. Det havde han peget på og råbt ud.

Men nu - i fængslet - spørger han Jesus via sine sendebud. »Er du den, som kommer, eller skal vi vente en anden?«

Naturligvis er der intet evangelium i at høre om, at en stor mand tvivler. Men det sætter alligevel troen ind i det rette perspektiv, fordi vi andre små ofte gør os forkerte tanker om de store personligheders tro. Evangelisten ser i hvert fald ikke ud til at have taget anstød af, at Døberen - han, som både kan betegnes som Guds engel og en, »der er mere end en profet« - var røget ind i tvivl og anfægtelse.

Tvivl om anfægtelse hører nu engang troens verden til. Det gælder både for store og for små personligheder. Det anfægtende i denne forbindelse er, at de såkaldte store ikke signalerer dette forhold noget klarere til de såkaldte små. På dette punkt kan Guds engel med den store pegefinger altså ikke angribes. Dermed står han som et lysende eksempel for alle andre, der både vil tale til andre om Gud og samtidig selv tiltales af Gud.

Tidligere havde Johannes peget på Jesus for andre. Nu peger Jesus på sig selv for Johannes. Han gør det med ord fra profeten Esajas, ord, der nu finder deres opfyldelse i Jesu gerning: »Dine døde bliver levende, deres lig står op« (Es 26,19): »Det varer kun en kort tid, så bliver Libanon igen en frugthave, og Karmel regnes for skov.

På den dag skal de døde høre, hvad der står i bogen, og de blinde øjne se trods mulm og mørke. De hjælpeløse skal igen glæde sig over Herren, de fattige skal juble over Israels Gud« (Es 29,17-19): »Da skal blindes øjne åbnes og døves ører lukkes op, da springer den halte som hjorten, den stummes tunge bryder ud i jubel« (Es 35,5-6): »Gud Herrens ånd er over mig, fordi Herren har salvet mig. Han har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige og lægedom til dem, hvis hjerte er knust« (Es 61,1).

Med henvisningen til nogle faktiske forhold, som havde fundet sted, siger Jesus altså, at han er opfyldelsen af Guds forjættelse. Hvad han havde gjort, overgik de almindelige messianske forventninger. Som Johannes er mere end en profet, er Jesus mere, end hvad man ventede sig af Messias. Hvad Esajas havde sagt, at Gud ville gøre, det gjorde nu Jesus. For evangelisten utvivlsomt endnu et tegn på, at Jesus er af guddommelig oprindelse.

Kendsgerninger kommer man ikke godt fra at benægte. At der foregik usædvanlige ting omkring Jesus benægtede ikke engang hans modstandere. Men kendsgerninger kan tolkes forskelligt. Jesu undergerninger blev af nogle tolket som et tegn på, at han stod i ledtog med de onde ånders fyrste. Af andre blev de tolket som et tegn på, at han var Guds enestående

søn. Med Jesu svar var det nu lagt op til Johannes at tolke Jesu gerninger. Tolke dem rigtigt, gør man i tro. Tolke dem forkert, gør man i vantrø. Men tolkes skal de. Jesu gerning kan nemlig ikke sættes på matematisk formel.

Og derfor må computermennesker med hoveder som regnemaskiner give op, når der tales om Guds løfte og opfyldelsen af det i Jesu gerning. For sådanne mennesker er der enten for meget i løftet, som ikke opfyldes matematisk korrekt, eller der er for meget i opfyldelsen, som ikke til punkt og prikke stemmer med Guds gamle løfte.

Johannes Døber var stor. Det er i øvrigt alle, som stiller sig til tjeneste for Gud. Han sagde, hvad der skulle siges fra Gud, og opfyldte dermed sit kald som profeten, der skulle indvarsle Messias-tiden. Og når han ikke kunne få tingene til at stemme og kom i tvivl, sendte han bud til Jesus. Det er vist også det eneste, der kan hjælpe os i en lignende situation. Når en Guds engel som Johannes Døber kan komme i tvivl, kan vi andre det nemlig også.

Jesus, der bragte godt budskab til verden, smider ikke tvivlende troende eller troende tvivlere på porten. Han erklærer den salig, som ikke forarges på ham eller tager anstød af ham. I dette finder troen trøst ved evangeliet. Al tvivl til trods.